

Elmaslardaki Gökyüzü

Nilüfer Altınel

Yirmi sekizinci gün

Beden dediğin nedir ki, altı üstü bir et parçası. Parmağımdan oluk oluk akan kana bakıyorum. Dokunmasam sonsuza kadar akacak. Keskin metal kısmı alabildiğine geniş et kıyma bıçağı floresan lambalarının altında bembeyaz ışılıyor. İşini bitirmenin keyfi içindeki katilin sinsi sinsi sırtması. Sıcacık, yoğun buhar gözlerime dolup yeniden sıvılaşıyor. Sanki kanayan yarama bakıp bakıp ağlıyorum. Mutfak kalabalık. Kaynayan tencerelerden yükselen duman, insanlar ve eşyalardan arta kalan her yeri dolduruyor. Seri halde dilimlenen soğanlar, dev boyutta tencerelerin içinde dönen  elik kep elerin sesleri, her biri kendi içinde, oradan oraya koşuşturan beyaz önlüklü insanlar... Tam karşımda başında b zg l  beyaz şapka, elinde küçük bir bıçak olan birinin daha küçük şapkalı başka birine bağırıp çağırdığını görüyorum. Biri zamanı sıkıştırıyormuşcasına hareketlerin hızlandığının farkındayım. Ancak sesler giderek yavaşlıyor, birbirinin içine karışıp yoğruluyor ve yüzlerce küçük ses topu halinde o duvardan bu duvara çarparak, en sonunda benim kulaklarımın içinde bir yerlerde patlıyor.

Birdenbire atıyorum elimden bıçağı. Tm! Ve rol m  oynamaya başlıyorum. Sahne benim. Acılar içindeki aşçı yamağının duyguları alt üst eden dramı.

“Kahretsin!”

“N’oldu?”

“Elimi kestim. Kahretsin!”

“Neler oluyor?”

“Elimi... elimi kestim, dedim.”

“Al şu bezle sar.”

“Yaranın üzerine bastır bezi, kanı durdursun.”

“Ne yapıyorsunuz sizler orada? İşinize baksanıza niçin toplastınız?”

“Efendim, yamaklardan biri elini doğramış.”

“Of, ne biçim bir kesik bu böyle! Bakınır duracağınıza paspası getirin çabuk!”

“Tam iş saati buradaki kalabalık da ne! Bu kanlar da nereden çıktı?”

“Efendim, sorun yok. Yamaklardan biri elini kesmiş. Paspası getirmelerini söyledim, şimdi temizleyecekler... Evet... herkes işinin başına dönsün! Size söylüyorum, işinize haydi! Gösteri bitti!”

Gerçeklikten uzak gelmiştir bana bütün bunlar, içine girip kendinizi pişirebileceğiniz tencereler, zebanilerin kullanımını kolaylaştırmak için boy sırasında asılmış kocaman, sivri uçlu çatalar, kafama geçirsem denk gelecek kepçeler... Bir devin mutfağında eşelenen beyaz cüceler gibiyiz. Fayanslardan yansıyan aşırı beyazlık, önlükler, havlular, tepemizde gökyüzüyle yarışırcasına sonsuza uzayan floresan lambaları, tertemiz bir mutfaktan çok, soğuk bir mezbahayı çağrıştırıyor bana.

Solaryumda bronzlaşmış esmer bir ten eşliğinde, ben genç görünmeye çalışan orta yaşlı bir erkeğim diye haykıran gürbüz bir surat. Bu adamı tek sözcükle tanımlayabiliriz: Sağlıklı! Son derece profesyonelce uygulanmış bir top sakal ve konuşurken iri kulaklarla eş zamanlı hareket eden kaşlar. Bazı insanları ba-

şarılı yapan şey, komik görüntüler karşısında gülme isteklerine karşı koyabilmeleridir. Ben kesinlikle onlardan biriyim. Hiçbir özel duyguyu barındırmayan bir ifade... İlerleyen otobüsün camından dışarıyı seyreden herhangi biri gibi boşluğa uzanan bakışlar, hiçbir anlam verilemeyecek el jestleri ya da her anlama gelebilecek bir oturma biçimi. Vücut dilinin en akıllıca kullanımı biçimi budur, içte saklı olan gerçeğin dışa vurulmaması. Zaten beden dediğin, ruhun tek sırdaşıdır.

“Burada yeni sayılırsınız, ancak bilirsiniz ki bu tip olaylar bizim meslekte beceriksizlik olarak kabul edilir. Mutfağın kendine özgü kuralları vardır. İlk kural ve tabii ki en önemlisi, yemeklere kan bulaştırılmamasıdır.”

Bazı görüntüler siz istemeseniz de belleğinize kaydolur. Beynin karanlık arka odalarında anahtarının kimde olduğu bilinmeyen bir kapı ardında, ortaya çıkacağı, infilak edeceği, yeniden yaratılıp gün ışığı göreceği anı bekleyen milyonlarca tozlu görüntü... Aklınız varsa elinizde titrek, kısık mum ateşi ve bir tomar anahtarla saklanmış, gereksiz görüntüler kapısı avcılığına çıkmazsınız. Bir sürü kapıyı zorlayıp açarak zihninin daha havadar bir yer olacağını düşünen insanlara şans dilerim. İnanın ki “onlar” ne zaman ortaya çıkacaklarını bilirler.

Çok önceden izlediğim bir filmdeki Venüs adlı böcek yiyen bir bitki aklıma geldi. İzlediğim film siyah beyaz olduğu için bitkinin rengini bilemiyorum ama biçimi aynı şu inşaatlarda kullanılan büyük kepçeler gibiydi. Bu bitki çaktırmadan ortalıkta böcek namına bir şey bırakmıyor, en sonunda eşya ve insanlara dadanıyordu. Aynı şu anda gözlerim önünde gerçekleşenler gibi... Ağzından tükürükler saçarak konuşan bu adam, güçlü çene kemikleriyle çevreyi saran evrene saldırıyordu. Boş duvarı süslesin diye asılmış, yaldızlı çerçeveli, eski

Çin imparatorlarından birine benzeyen bir adamın portresini, solumdaki içinde kitaplardan çok, bir sürü saksılı kuru çiçeğin durduğu kitaplığı ve hatta kapının yanındaki şemsiyeliği bile içindekilerle birlikte yuttu. Sıranın bana geldiğini anladığım anda koltuktan fırladım, adamın bir bitki dalıyken yavaş yavaş kıllı bir kola dönüşen elini kavradım.

“Sizinle tanışmak büyük bir zevkti. Ancak anladığım kadarıyla ayrılmam benim için daha iyi olacak.”

Adam, en iyi söylev çeken yönetici ödülünü almışçasına mutluydu. Diğer yandan da bir hüznü kaplıyordu kökünden gövdesine bu bitkiyi... Ama... ama... bir dakika, seni ben kovacaktım!

Eşyayı topladım. Daha doğrusu ceketimi astığım yerden alıp sırtıma geçirdim. Mutfağa gidip yirmi sekiz gündür birlikte çalıştığım arkadaşlarıma veda etmek istedim. İçeri girer girmez küçük, beyaz külahlı yamuk bir tip elime paspasın sopasını tutuşturdu.

“Kendi kanını kendin temizlesene.”

Kırmızı lekeler pembeleşip kayboluncaya kadar saçaklı bezi yere sürttüm. Parmağımı kesen bıçak, beyaz tezgâhın üzerindeydi ve kanım hâlâ metal kısmında kıpkırmızı parıltıyordu. Temiz bir kurulama bezi alıp bıçağı özenle sildim. Daha sonra aynı özenle beze sarıp cebime attım bıçağı. Akşam yemeği için müşteriler akın ettiğinden mutfak telaşlı bir koşuşturma içindeydi. Herkes ne yapması gerektiğini adı gibi bilmesine ve her gün aynı şeyleri tekrar etmesine rağmen, şef ortalıkta dolanıp avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Onun görevi de buydu.

“Sen! Kaç saattir iki soğanı doğrayamadın mı?.. Aptal herifler!.. Şunu getirin, bunu götürün!”

Hatta bu keşmekeşte bana da fırça attı.

“Çıkar o ceketı sırtından. Yerine götür o paspası. Aval aval bakınma!”

Paspası temizlik odasına bıraktım ve hoşçakal dedim ona. Ne de olsa benden bir parça taşıyor, bir hoşçakalı hak ediyordu. Benzer duyguları kanamamı dursun diye parmağıma sardıkları, kanımı emmekten ağırlaşmış bez parçasını atarken de yaşamıştım. Oysa ki bu bez hiç işime yaramamıştı. Burada çalışan herkesi içine tıksanız dolmayacak büyüklükteki buzdolaplarından birine elimi bir iki dakika sokmam kanamayı durdurmak için yetmişti. Geriye sol yüzük parmağımın üstünde, donmuş kanın kendi rengiyle işaretlediği buruşuk, ince bir çizgi kaldı. Ay sonunda alacağım paradan avans çektiğim için burasıyla alacak verecek işim kalmamıştı. Zaten böyleli konuları oldum olası sevmem. Arka kapıdan kendimi karanlık ve soğuk boşluğa bıraktım. İşte bu şehrin en sevdiğim yanı, hafta içiymiş, hafta sonuymuş hiç fark etmez, sokaklar daima kalabalıktır. İsterse gecenin bir yarısı olsun, insanlar yetişmeleri gereken önemli yerler bulur, oradan oraya savrulurlar. Buz haline geçtiği için nefes alıp vermekte zorlandığım dondurucu, soğuk havanın ciğerlerime varınca ısındığını hissederek yürürken, işten ayrıldığıma üzülmemiştim de kalacak bir yer bulma konusu kafamı bulandırıyor. Çünkü bugüne kadar mutfağın arkasındaki küçük odada yatıp kalkıyordum. Bundan sonra, örneğin bu gece, nerede kalacaktım?

Yirmi sekiz gündür, bu şehirdeyim. Daha evvel, üç buçuk yıl önce, üniversiteyi okumak için gelmişim. İki yıl kadar okuduktan sonra baktım ki bu dünyanın yeni bir veteriner ihtiyacı yok, ben de okulu bırakıp doğup büyüdüğüm yere

döndüm. Aslına bakarsanız bu dünyanın hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Yeni bir bebeğe, yeni bir anneye, yeni bir ölüye. Ultra formüllü yeni bir güneş kremine, aile tipi arabaya, ahşap cilasına, erkek parfümüne, elektrikli testereye... Her şeyden zaten fazlasıyla vardır ama insanlık için bitiş çizgisi yoktur. İnsanoğlunun sınırlı kaynaklarına karşılık, insan arzusunun dünyayı verseniz kucaklamaya hazır yapışkanlı, uzun ve azgın kolları. Bu kollardan bir tanesi de benimki. Hangisi mi? Sizininki hemen yanındaki.

Okulu bırakıp eve döndükten sonra hayatımda yaşayabileceğim en büyük aşkla sarsılıp evlendim. Annem ve babam tam kırk iki yıldır evliydim. Kırk iki yıl aynı küçük kasabada tatlı tatlı yaşlanmakla geçen evlilikleri annemin meme kan-serine yakalanmasıyla çekilmez bir hal aldı.

Doktorun tek cümlesiyle aşk hikâyesinin sevimli melodisi notalarını şaşırmış, içten içe bitmişti.

“Tedavi araçlarının kusursuzlaşmasına, yeni ve etkili ilaçlar bulunmasına rağmen, hastalığın bu türlü seyrinde beklenen yaşam süresi, ne yazık ki, uzatılamamıştır.”

Kendi yokuş aşağı giden evliliğimle meşgul olduğum için onları yalnızca uzaktan seyredebiliyordum. Acı çektiklerini görmeniz için onları uzun uzadıya gözlemeniz gerekmez. Duyularınız körelip bir aptala dönüşmediyseniz bir insanın acı çektiğini öğle yemeğinde çatal tutuşundan bile anlayabilirsiniz. İnsan mükemmel bir varlıktır, yazık ki acıya karşı çok dayanıksızdır.

Bir hafta sonu annem ve babam, ömür boyu çalışmalarının tek somut kazanımı olan arabalarına atladılar ve sıcak bir yaz günü dağlara temiz hava almaya gittiler. Mis gibi dağ havasını teneffüs etme işini abartmış olacaklar ki dönüş yo-

lunda keskin bir virajdan yemyeşil çam ormanlarının üzerine uçtular. Cenazelerinde ellerini açıp dua eden kalabalığın arasındaydım. Yakıcı yaz güneşinin altında ölümler için olup olmadığını tam kestiremediğim ağlayıp sızlanma, oflayıp puf-lama sesleri arasında, annemle babamı kanatlanmış arabaları içinde el ele, şen kahkahalar atarak yeşilliklerin üzerinden göğe yükselirken hayal ediyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Hiçbir şey kaza değildi.

Sizi çılgınlar, sizi! Sizi çılgın âşıklar, sizi!

Kalabalık caddelerden birinde yürürken, kısacık saçlarım da biriken minik buz taneciklerini ellerimle temizliyorum. İnsanın yaşarken yıllarını alan olayların birisine anlatırken ya da yalnızca geçmişini düşünürken üç beş cümleye sığması ne tuhaf. Altmış beş yıllık yaşamı altı buçuk cümleye sığacak bir adam düşünülebilir mi? Hayır! Bu dünya üzerinde aklımızın aldığı ve almadığı her şey, insanların arasında yer bulmuş ya da bulamamış, yüceltilmiş ya da yerin dibine batırılmış, zamanın üzerine tozunu atmaktan zevk aldığı her şey anlatılmaya değerdir. Çünkü birçoklarının pek sevdiği bir deyişle yaşam, evet bir oyun olsa bile, anlaşılması olanaksız denecek kadar güç, karmakarışık, henüz kazananın ilan edilmediği, kaçınılmaz olarak trajik sonlu, nefes kesici bir oyundur.

Sabırsızlanmayın her şeyi öğreneceksiniz, tabii benim size anlatacağım kadarıyla, her şeyi...

Beni sokakta bir görebilseniz anlatacaklarıma daha kolay inanabilirdiniz. Örneğin bankada sizden bir önceki sıra numarasını elinde tutan kişi olsam ya da metroya sizden iki durak sonra binsem ve tam karşınıza otursam... Ama gündelik hayatta yanında durup da üzerine gölge yapanlara hiç dikkat etmez ki insan. Yalnızca tanıdıklarımızdan ibaret bir kendin-

den geçiş gibidir, gündelik yaşam. Eğer insanın kendisi ya da yakın çevresiyle ilgili önemli bir olay olmamişsa gün içinde ne yaptığını bile tam anımsayamaz. En iyisi sizinle aynı fırından ekmek alalım, ben sonradan gelmiş olayım ve girdiğim kapıyı açık bırakayım, havalar tıpkı bugünlerdeki gibi ayaz olsun. Fırıncı bana dönüp kapıyı göstererek şöyle der:

“Oğlum kapıyı kapasana!”

Ben hiç üzerime alınmayınca hiddetlenir:

“Lan oğlum! Sana söylüyorum, kapa kapıyı!”

İyi de ben erkek değilim ki! Yarım elmayı andıran bir yüz, zayıf ve alabildiğine düz vücut hatları üstüne bir de iki minik erik tanesi kadar göğüsleri eklersek kadınlıkla uzaktan yakından alakasız bir görünüm kaçınılmaz. Gece vakti nereye gideceğinizi bilmeden dolaşacaksanız, hem gidecek yeriniz de yoksa erkek olmak kesinlikle bir avantaj sayılabilir. Erkeklerle dolu bir mutfakta çalışacak ve geceleri de mutfağın arkasındaki küçük odada kalacaksanız erkek olmanız şart. Ben de kendimi öyle tanıttım. Uydurduğum hik yeye göre taşradan yeni gelmiştim, yemek pişirmekten anlardım ve eğitilebilir olmak adı altında her içe koşulabilirdim. Bu yirmi sekiz gün boyunca rol m  o kadar iyi oynadım ki y r y ş m, konuşma, iki içme ve tuvaleti kullanma biimim değişti. Ve mutfaklardaki bıçaklardan daha çok çıplak erkek gördüm. Üniversite yıllarımda kızlar yurdunda kalmıştım, hiçbir kız arkadaşımı tamamen çıplak gördüğümü anımsayamıyorum. Büyük mutfakta çalışan onlarca beyaz şapkalı adam... Ve arka odalarda dolaşan irili ufaklı bir sürü çıplak erkeklik... Neyse ki ben kimsenin dikkatini fazlaca y neltmediği, silik bir tiptim. Hele bir aşbaşımız vardı, mutfakta işini bitirip evine gitmeden arka tarafa gelip duş alırdı. Yıkanmak istiyorsa duş kabinle-

rinin orada soyunması gerekmez mi? Hayır, illa gelip bizim odamızda soyunur, onu duşların olduğu kabinlere ulaştıran dar koridor boyu çıırılçıplak yürürdü. Eminim bu, ona iş sonrası sıcacık bir duştan daha çok zevk veriyordu. Neyse, bunun anlatacaklarımla ne ilgisi var şimdi?

Dünyanın denize nazır, birçok büyük şehirde karaları o yakasından tutup bu yakaya birleştirmeye yarayan çengelli iğneler misali, görkemli, ıslıl ıslıl köprüler vardır. İnsanlar iş çıkışlarında arabalarını bu köprülere karşı park ederek, seyrederinin gözlerini sulandıran ışıklarda Tanrısal bir işaretin izlerini ararcasına saatlerini geçirirler. Oturduğum yerden ben de aynı manzaraya bakıyor ve benzer bir heyecanın benim de zihnimde şimşekler çaktıracığını umuyorum. Hatta benim manzaramı süslemek için sıradan yolcu uçakları gökyüzünde ışıklar saçarak dört dönüyorlar. Bütün şehir kulakları zonklatan sesleri, ısıltıları gözleri acıtan renkleri, aceleci sakinleriyle bana, ben olduğum yerde donup kalsam bile, zamanın akıp geçmesinden kaçınılamayacağını anlatıyor. Ve bu, neredeyse cayır cayır kaynayan tablonun ortasında köprü, inci gibi bir el yazısıyla şu cümleyi nakşediyor:

Bundan sonra olacak ne?

Yanıma oturan gerçekten güzel görünümlü bir adam, kendisi görünmeden önce burnuma dolan hoş kokusuyla eğilip yüzüme bakmadan soruyor:

“Birader, ateşin var mı?”

“Tabii var.”

Cebimden, beze özenle sardığım bıçağın yanında duran çakmağımı çıkarıyorum. Bir yanında çok güzel, gülbüz bir at resmi, diğer yanında da yarı açmış lâl renkli gül deseni olan hoş bir çakmak bu. Ben atlı tarafı adama dönük olarak ya-

kıyorum sigarasını. Bağlarımı eskiden tutkunu olduğum her şeyle tamamen koparmak istediğim günden beri bıraktığım ve bir daha asla geriye dönüp bakmadığım bir alışkanlık sigara içmek. Bir şeylere tutkun olmak tiksindiriyor beni. Alkol, ağır uyuşturucular, uyarıcılar, yatıştırıcılar, uyku hapları bir yana, kafeinli içecekler, parfümler, model uçaklar, süs köpekleri, TV yarışmaları, ünlü yıldızlar, makyaj malzemeleri, seks, sinema, pelüş oyuncaklar... Hayatınızda yer tutan herhangi bir şeyi düşünün, onu yaşantınızdan çıkardığınızda bırakın zayıf, kendine güvensiz, tamamen kendini kaybetmiş bir hale gelmeyi, en ufak bir yoksunluk dahi hissediyorsanız, siz tam bu zamanın aradığı kişisiniz.

Kes tıraşı! Neden kaçırıyorsun? Neden kaçtığımı biliyorsun.

“Ne geceydi ama!” diyor yakışıklı adam.

Ne o? Benimle konuşmak mı istiyor, yoksa beni öylesine umursamıyor ki yanımda kendi kendine, rahatça hoş beş mi ediyor?

“Evet ya, ne gece ama.”

Konuşmak isteyen sanırım benim. Ben genç bir kadını, yakışıklı bir herifle iki çift laf etmek istememin nesi tuhaf!

“Pardon, bana mı söyledin?”

“Evet” diyorum iyice üzerine eğilerek. Köprünün yakıcı ışıkları tek tek adamın iri siyah gözlerinde ışıldıyor. Esmer teni soğuktan hafif mavimtırak bir renk almış, dudakları, üzerindeki çizgi halindeki çatlaklardan sızan kanla daha da kırmızı görünüyor.

“Evet, size söyledim. Bu dünyada ikimizden başka kimse var mı?”

Eğilip öpüyorum onu dudaklarından. Hayvan türlerinin çoğunda birinin diğerine yaklaşması bir saldırı olarak kabul

edilir. Göğsümde derin bir acıyla yıkılıyorum yere. Az önce yediğim şiddetli yumruktan olsa gerek.

“Ulan manyak! N’apıyorsun?” diyor adam, bir tane de tekme yapıştırıyor dizlerime. Yerde yusuvarlak kıvranıyor, sürünerek oradan uzaklaşmak istiyorum. Ancak adam tekme-leri art arda indiriyor. Başka insanların hızlı adımlarla yanı-mızdan akıp gittiğini görüyorum. Hiçbiri bir an olsun durak-samıyor bile. Senin senden başka kimin var? Kendinden ve cebindeki bıçağından başka. Tam elimi cebime daldırıyorum, adam nefes nefese geri çekiliyor.

“Aa, sen kadınsın!”

Ceketimin yukarı doğru sıvanmasıyla ortaya çıkan nis-peten yuvarlak kalçalarımın, ay ışığının bir oğlan için fazla ince yüz hatlarımı aydınlatmasından mı yoksa gözyaş-larına eşlik eden içli zırlımdan mı bilinmez, adam benim kadın olduğumu anladı. Kolumdan tutup kaldırırken bir yan-dan kocaman elleriyle popomun, göğüslerimin üzerindeki toz toprağı silkeliyor. Sanki kadın olup olmadığımı el yordamıyla kontrol ediyor.

“Pardon ya, ben seni şey sandım. Çakmağının üzerinde güller falan vardı, hem de birden öyle üzerime abanınca yan-lış anladım.”

Vay canına dedim, kendi kendime. Demek ki diğer in-sanların karanlıkta fark edebileceği kadar göz önünde duran kadınca bir yönüm hâlâ var. Birden beni bir merak aldı. Bu adama benim bir oğlan çocuğu değil de, kadın olduğumu gösteren şey neydi acaba? Gırtlığına yapışıp sorguya çekmek istiyordum onu. Bunu bana söylemeliydi. Yeniden erkek rolü-nü oynamam gerekirse, bugün beni ele verenin ne olduğunu bilmem şart. Ondan bu bilgiyi sızdırmalıyım. Ve bu güzel er-kekten beklenmedik bir soru: